

X 89
2 721

ČIKA JOVA-ZMAJ

MALAJ IN MALON

IN DRUGE PESMI ZA DECO

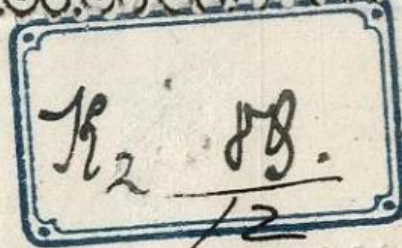
POSLOVENIL ALOJZ GRADNIK

Tiskala „Tiskarna Sava v Kranju“

Čika Jova - Zmaj

Malaj in Malon

in druge pesmi za deco

M. 11344.

Poslovenil Alojz Gradnik

Založba „Jug“ v Ljubljani 1921

Čika Jova - Zmaj

Maj in Majlon

in druge pesmi za deca

W 11344

Poslovenil Alojz Gradnik

Založba 'Jug' v Ljubljani 1931

Jovan Jovanović Zmaj.

Če smo bratje skupaj zdaj,
ali bomo v pravdah samo
sami si kopali jamo,
ko Malon in ko Malaj?

Jovan Jovanović Zmaj.

se je rodil v Novem Sadu l. 1833. Obiskoval je gimnazijo v Novem Sadu, Halašu in Požunu, kot pravnik vseučilišče v Budimpešti, Pragi in na Dunaju. Potem se je učil zdravilstva in postal zdravnik v Novem Sadu. Kasneje je živel nekaj časa v Beogradu in se potem preselil na Dunaj, vrnil se zopet v Beograd, odšel potem v Zagreb in slednjič v Kamenico, kjer je l. 1904 umrl. Jovan Jovanović Zmaj — ali kakor se je sam nazival tudi „Čika Jova“ (čika pomeni v srbščini stric) je eden najodličnejših in najzaslužnejših pesnikov ne samo svoje dobe, ampak v celi srbski književnosti. Njegove pesmi so zelo raznovrstne. Pel je mnogo rodoljubnih pesmi, ki so dvigale vero v lepšo bodočnost srbskega naroda. Več let je izdajal ilustrovani otroški list „Neven“ in je zložil mnoge pesmi za deco, ki so izšle pod naslovom „Dečje pesme“.

Po počitnicah.

Bilo je odmora
hvala Bogu dosti,
kakor ptička v zraku
bili ste zdaj prosti.

V vodi ste ležali,
v vetru, v solncu, v senci —
zdaj zberite zopet
v šoli se, učenci!

Vem, da boste zopet
pridni in marljivi —
tudi če sedaj ste
malo še bolj živi.

Na ledu.

Vidim dobro mari?
Kdo se tam drsari?
Naš učenček Tine,
rodom iz Doline.

„Kaj, ti ne bojiš se,
paglavček moj mali?“

„E, saj smo junaki,
kaj pa bi se bali?!“

„Ali si že padel?
Enkrat le osliček
gre na led!“ — „O, padel
sem le dvaklat, stliček!“

„Kaj to ni zadosti,
kaj še hočeš, vraga!“
„Jaz pa plavim: ni še,
tliklat Bog pomaga!“

Prvi sneg.

Ko se Milan je prebúdil
in je stopil k oknu, zdelo
se mu je, da od sladkorja,
zunaj je vse polje belo.

Kaj pa to je, Bože mili,
tega nikdar videl ni še?
Kaj je sladkor, ali mleko,
kar beli se zdaj krog hiše?

Komaj čaka, da se obuje
in da vpraša mamko, sme li
se podati ven, igrati
na ti rjuhi beli, beli.

Bila zima je še lani,
sneg je padel lani tudi,
a da on je to že davno
vse pozabil, se ne čudi.

In tako je zdaj zanj tale,
prva zimska bela zora,
ptičicam je malo hladno,
zbirajo se sredi dvora.

A to ni še zima prava,
ni še vetra, še je jasno,
tudi če je pticam hladno,
vendar še čvrčijo glasno.

Idi, idi, Milan mali,
brodi v snegu do trebuha —
ali dobro bo, če ptičkam
neseš nekaj mrvic kruha.

Urezan prst.

Ne igray se z ognjem,
ne igray se z nožem,
saj to ni igrača!
Zate je le punčka,
zate je le žoga,
zàte je vrtača.

To je ona znala,
pa je le sekljala
z britvijo, ko oče.
Britva, to ni šala,
vrezala se mala —
glejte, zdaj pa joče!

Jokajoč gre k mami,
mama pa je dobra,
teši dete svoje:
„Prst ti zvežem, solze
pa nič ne izdajo,
moje ne, ne tvoje.“

Račun brez krčmarja.

Že ko prve so meglice
na vasico pale,
bratec Janko si napravil
sam je sanke male.

Od tedaj, če zjutraj vstane,
ali zvečer leže,
on pri sebi vedno misli:
je že, snežec, je že?

On bi rad na svoje sanke
posadil sestrice,
a ko čujejo to one,
se smejó mu v lice.

Janko misli: Tu je božič,
sneg zdaj priti mora!
A ko pride, ga pospremim
prav do kolodvora!

In potem spustim na sankah
se kar dol po bregu!
Vse pripravljeno že čaka — —
ni sledu o snegu.

Joža pase goske.

Še šibak sem Joža mali,
goske so zato mi dali,
da jim dajam piti, jesti,
in da gonim jih po cesti.

Če pa pojde vse po sreči,
in če bom že Joža večji,
pasel bele bom ovčice,
pasel rjave bom telice.

Kar Bog da, vse meni prav je.
Če mi dal bo dobro zdravje,
bom dočakal, da v dobrane
gonil vole bom in krave.

Nezmernost.

Kapljica bi mleka
muhi dosti bila,
v nji bi pač nikoli
se ne potopila!

Vendar zalete se
muhe lakomnice,
v celo morje mleka,
v vrhane kozice.

Ti, ki nimaš mere,
v svoji mladi glavi,
muho glej, ki vedno
v mleku se podavi.

Da škoduje mleko? —
vprašal bo nekteri.

Strup je, le verjemi,
vse, kar ni več v meri.

Anka - Ciganka.

To je, to je tista Anka,
celi vasi dobra znanka,
ki po cesti se klatari,
plaši ptice, krade drva,
na gugalnici je prva,
a pri knjigah — Bog obvari!

Ali, zdaj pa se je spekla,
gospodična ji je rekla,
naj pokaže ji nalogo —
glejte le, kako stoji
in jeclja in se znoji,
grize prst in trese z nogo!

Kdor ne dela, naj se muči;
kakor v temi brez vse luči
je nevednež v svetu sam.
Sedi zdaj nemarna Anka,
če boš takšna le ciganka,
bo vsakogar tebe sram!

Razgovor z mucko.

„Lucka!
Mucka!
Semkaj hodi
in pomisli
in pogodi,
kaj je, kar držim tu v pesti?
Tri bonbončke sladke, verji,
— ne boš mogla vseh pojesti —
boš imela pri večerji.“

„O, bonbonček?
Pri večerji?
Ne zameri,
moj prijatelj, dobri Tinček!
Naj dobi,
kar vse tri
vaš rumeni kanarinček.

Veš ti, veš ti, kaj se zdi
meni dobro? — Mleka lonček!“

Uganil je.

„Daj, uganí, reci, Tine,
kaj držim tu v levi roki?
Če mi brzo ne uganeš,
dam to mucki sivooki!

Nočem, nočem, ker za mucke
niso takšne stvári,
ona je le klobasice,
a za to, veruj, ni mar ji.

To pobrala sem z drevesa
v vrtu našega soseda,
kdor se spomni in ugane,
tu, njegovo bo, seveda.

Kakor žoga je okrogla,
in duhteča kakor roža.
Kdo ugane? To še rečem,
da je gladka njena koža.

Misliš? Vedi, da se motiš,
to ni kutina zelena,
je zelena in rudeča,
a ni prav tako rumena.

Tine misli in ugiba
kaj bo pač ta žoga, kaj?
A naenkrat on se spomni:
„Jabolka je — sem jo daj!“

Obečanje prazno radovanje.

Skušnja nas uči vsakdanja,
da kdor čaka obečanja,
se navadno vedno vara.
Polžu je to pesem stara,
da je obečanje
prazno radovanje.

Koliko že let je, sam Bog vedi,
da veruje polžek naš besedi.
Upa, ali da ga vara nada,
tudi vi ste krivi, deca mlada!

Že pradedje vaši,
ko so bili mladi,
oni so že siromašku,
polžku obečali:
„Daj, pokaži nam rožička,
damo zanje ti volička!“

Polžek, revček, on seveda,
hoče biti mož-beseda
in rožičke kaže, gleda,
kaže vsem svoja rožička,
čaka, čaka na volička.

Tako vek za vekom teče,
jezen včasih polžek reče:

„Kdaj pa boste mi že dali,
kar ste davno obečali?“

Čaka, kliče, pogleduje,
prisluškuje, ali čuje,
a volička, ki mu tiče,
le nikoli ne prikliče!

Jurček - gostač.

Kadar zjutraj zvonček kliče:

„V šolo vsi, obuti, bos!“ —

mali Jurček solze toči,

mali Jurček mamko prosi:

„V šolo rad bi, mamka mila,

glej, že vsi so šli iz hiše!“

Mamica lepo mu reče:

„Sinček moj, prema, hen si še!“

Vse zastonj je, Jurček prosi,

male svoje roke širi:

„Kako rad bi šolo videl,

saj bom ves čas prav pri miri!“

Mamica se tiho smeje:

„E, pa dobro, torej hodi!“

Od radosti Jurček skače,

mamica ga v šolo vodi.

Polna šola je učencev,
Jurček naš jih vse pozdravi,
gospodična mu da roko
in potem ga vsem predstavi.

V šolo hodi zdaj naš Jurček,
ali on sedi le v šoli,
le posluša, na vse pazi,
ne ozira se okoli.

Nima tablice, peresa,
te stvari so mu še tuje,
drugi pravi so učenci — —
on pa tu samó gostuje.

Vendar sam pri sebi misli:
Če učene so papige,
ko dorastem, tudi jaz bom
pisal in prebiral knjige.

Mali Joža.

Mali Joža se jezi,
da je Joža mali,
na stolico stopil je
in visok se hvali.

Jezen mali Joža je,
da še brkov nima,
ustne si namazal je,
in ko striček kima.

Da bi zdaj že bil star mož
hoče Joža mali,
pa nataknil je na nos
neke naočali.

Od kodelje si je splel
dolgo, sivo brado,
dedov jopič je odel,
z dedovo navado

rekel je: „Sem, palico,
vi, ki ste še mali!“
Ali bratci vsi, seve,
so se mu smejali . . .

Mali Joža od sramú
ne ve kaj bi rekel.
Ali glej, prišel je ded
in mu suknjo slekel.

„Joža, Joža, s stola dol,
snemi naočali,
snemi brke, brado, vse,
saj si Joža mali!“

Vsaka stvar ima svoj čas,
samo to pristoja,
kar ti že Bog sam je dal,
to je dika tvoja!“

Zajčki v snegu.

Skoči zajček iz brloga,
švigne po sneženem prti.
Za njim švigne drugi, tretji,
a za tretjim že četrti.

Skačejo po beli rjuhi,
včasih po dveh nogah samo
hodijo in se valijo,
nosijo še štupe in šuporamo.

Suvajo se v brzem teku,
vlečejo se za ušesa,
kdor bi videl jih, bi mislil:
ti še ne poznajo pesa.

Gledal jih je lovec stari,
sireljati mu bilo žal je,
vzel je listek in narisal
zajčke vse je — in šel dalje.

Zajčki srečo ste imeli
danes — vdrugič, Bog vas vari!
Le zaradi svoje dece
storil to je lovec stari.

Materin cartanček.

Dečka jaz nekje poznam,
zove se Ivanček.

Ali pravijo mu le:
materin cartanček.

Ko vsa deca vstala je,
on še vedno spava,
ko ga v šolo kličejo,
njega boli glava.

Kadar vstane, on ne zna
sam se še obleči,
komaj pa umije se,
že se stisne k peči.

Ko ga žuli čeveljček,
čeveljček nabije,
če ga roka zaboli,
dere se in vpije.

Ko mu dajo jabolko,
rad bi jedel fige,
če potice ne dobi,
strže kar vse knjige.

Če se le opraskal je,
plaka in popeva:
„Jojme - jojme jojmene,
zgubil bom vsa čeva!“

Ko je suho, zamesi
blato, in ko mati
kara ga, povalja se
kar po mokrem blati.

Ko okusil ribe je,
rad bi jedel rake,
ko se rakov je najel,
išče v jajcu dlake.

Da zato ga tudi ne
zovejo Ivanček.
Zasmehujejo ga le:
„Materin carlanček!“

Tinček - pobalinček.

Le pogledajte stari, mladi,
ga odspredaj in odzadi.
Čeprav skriva lice svoje,
vendar vemo dobro kdo je.
To je oni mali Tinček,
neposlušni pobalinček,
v šolo prvi on odhaja,
a poslednji v njo prihaja.
Kadar cela šola moli,
on ozira se okoli,
zdaj z levico, zdaj z desnico,
pod klopio lovi mušico,
ko se čita, zre v drevesa,
ko se piše, ni peresa.
Šola poje, vmes on kvvari,
karajo ga — kaj mu mari.

Tega sune, tega vščene,
kamen v drugega zažene.

Ko iz šole se povrne
psa nadraži, mačko zvrne,
spleza prav na vrh drevesa,
jabolka zelena stresa,
ptičja gnezda vsa pokrade,
ali skače čez ograde.

Vse te grehe mati mila
bi mu skoro odpustila.

Ali danes, kar za šalo,
je razbil spet ogledalo.

Ko ga karala je mati,
je začel celo lagati:

„Mamica, Bog me oslepi,
nisem jaz, je bratec Pepi!“

Ker je drugim kopal jamo,
bolj še je razjezil mammo.

Tega mu ni odpustila,
v temno klet ga je spodila.

Tam se vica Tinček zdaj — —
deca, le povejte, kaj,
so to vriski, so to smehi,

ki razlegajo po kehi?
Tam zdaj cvili brez pokoja:
„Mama moja, mama moja!“
Ali pred večerom mati
noče mu prostosti dati.

Vse zastonj je, dragi Tinček
neposlušni pobalinček,
ki nastavljaš bratcu past,
in z lažjo mu kradeš čast,
le pomisli bratec zdaj,
in vsaj danes izpoznaš,
kam te grešna pot ta vodi
in od zla se osvobodi.

Le kesaj se — — brez kesanja,
ne bo zate odpuščanja!

V novem plaščku.

Dobil on je plašček nov,
pa zato seveda,
ko sirote sreča kje,
jih še ne pogleda.

Kdo sem, kdo sem — misli on,
kaj mi mar je koga!
Naj zavida mi, naj le
tepe ga nadloga!

Dve siroti, bratca dva,
kraj poti sta stala,
in brez plaščka od mrazú
vsa sta trepetala.

Ko oholi deček je
ju pogledal krivo,
gledala ga onadva
nista nevoščljivo.

Moj prevzetnež, ena stvar
plašček tvoj prekaše;
čisto srce, nezavist,
mnogo več velja še.

Vrtača.

Naša vrtača
se urno vrti,
v krogu zableše,
pokonci stoji,
ker se boji.

V nji ne čuje
božja duša,
ona samo
bič naš sluša.

A mi deca,
boljše znamo,
ker brez biča
se udamo.

Naša duša
nauke sluša.
Le recite:
to je dobro!

Le recite:
to je zdravo!
pa že pojdemo
pot pravo.

Da ime bo
naše slavno,
stali bomo
vedno ravno.

Korajžna mucka.

Jaz se zovem Lucka
in sem mala mucka,
ki še mleko cucka.

V kamrici prežim
in se le bojim,
da odkod ne skoči
kakšna strašna miš.
Mogla bi me vleči
v luknjico pri peči.
Jojmene! ne bilo
bi mi to prav milo.

Ali, če prikaže
kje se miška mala,
ki ji prija šala,
ž njo bi moja tačka,
ž njo bi mala mačka
rada poigrala.

Žalostni mišek.

Mojega deda so, joj, obesili grozno,
jaz sicer ne pomnim, ker sem se rodil prepozno.

Moja stara mati, dobro znana povsodi,
oh, uboga reva, se je vtopila v vodi.

Draga mati moja je tudi nesrečna bila,
sira se je najedla in se je zastrupila.

Žalostna so bila moja mlada leta,
mačka je požrla mojega očeta.

Imel sem tudi strica, slava mu in čast!
Oh, kako je cvilil, ko je padel v past!

Veste, kaj se je zgodilo teti moji?
Našli smo jo mrtvo neki dan na gnoji.

Ko se spomnim vsega, bi na glas zaplakal.
Joj, na bratca nekdo je s krepelcem čakal.

Sestra le ostala mi je, sestra mlada,
to so bile muke — — umrla je od glada.

Sam od vseh ostal sem s svojo srčno rano,
grenke solze brišem, mislim, kaj bo z mano.

Maček gre k mišku v svate.

Ženil se je mišek mlad
v selu Šilišali;
vse na pir so vabili,
mačka niso zvali.

Maček reče: „Čakajte,
kdor se mi zameri,
zabil me ne bo nikdàr!“
Vpreže zajce štiri.

Dirjala kočijica
je po cesti beli,
svatje so se šalili,
vriskali in peli.

Ali nekdo sporoči
mišku brzojave:
„Skrijte, skrijte, svati se,
gre za vaše glave!“

Maček se pripeljal je
že prekasno k cilji:
svatje miškovi so že
v luknji vince pili.

„Mnoga leta!“ klicali
so do bele zore.

„V varni luknji tukaj smo,
kdo pa nam kaj more!“

Raca in račka.

„Kaj vse človek dočaka, ko se enkrat postara,
kod se pa klatiš, ciganka ti?“ raca račko pobara.
„Iščem te skoro tri ure po travi, po slami,
bila sem — kje nisem bila! — pomisli, še v jami,
gledala sem še na kašči in vprašala mačke,
vse, vse zastonj, od nikoder je ni moje račke.
Saj te že komaj spoznam, podobna si spaki;
seveda, če se pa valjaš ves dan le po mlaki!
Konec naj bo teh komedij! Drugače se bo še zgodilo,
da bom še to enkrat slišala: „Revče se je vtopilo!“
Glej jih tam piške na trati, vzemi si jih za vzgled,
ali so one kdaj v vodi? Ne, ker vedó, kaj je red.
Če si kaj žejna, v črepinji tu imaš vodice;
ne — hočeš se kópati, mazati hočeš nožice!
Res, samo s teboj, noč in dan imam večji križ,
ko z vsemi sestricami tvojimi — ali viž,
viž jo šibo! Če ne boš hodila z nami na pašo
in se boš le potepala — bo pela novo mašo!“

Obupani zajci.

Davno — pred sto leti morebiti,
bili zajci so življenja siti.

„Joj nam, joj nam!“ so se zajke drle,
bolje bilo bi, da bi umrle.

Noč in dan, povsod, doma, na poti,
v strahu smo, da lovec nas zalóti.“

In zato sklenili so takó:

da kar vsi poskačejo v vodó.

Šli so . . . prišli so do neke mlake,
žalostni ustavili korake.

Kar naenkrat: „Kvak, kvak, kvak, kvak, kvak!“

Kakor, da bi jih podil sam vrag,

žabe, ki so tam ležale v travi,

so skočile v mlako kar po glavi.

Eden zajcev reče: „Dragi mi,

glejte, vendar je še kdo na sveti,

ki celo nas zajcev se boji.

Pojmo, bratci, še se da živeti!“

* * *

Ko se breme zdi ti pretežkó,
druge glej, ki še šibkejši so,
pa boš vedno dobre, srčne volje
in boš trpel, dokler ne bo bolje.

Volk in komarji.

Solnce žge, želodec kruli,
v gori žalostno volk tuli,
a komarčki mu tri dni že
na ciganske urne viže,
Zu, zu, zu, zu škripajo
to prelepo pesmico:

„Stric, nikar se, no, ne cmeri,
niso, res, nam všeč prepiri,
prišli smo, da samo malo
ti zasviramo za šalo.“

„Pojte! Strela vas udari,
godbe vaše ni mi mari!“

„Ali vendar, eno noto,
sprejmi no, vsaj to dobroto!
Saj nam ni do kakšne plače,
daš nam samo kos pogače!“

„Pustite me, zdaj smo v posti,
le v jeseni vabim v gosti,
pridite, ko bo kaj vina
v praznik svetega Martina!“

„Na Martinovo? Ej, zlodi,
takrat so pa naši gódi.
Kaj nam mar bo takrat tebe,
kdo pa sviral bo, če zebe!“
Vse zastonj jih volk podi,
bolj še mu drhal brenči.
Zu, zu, zu, zu, škripajo,
zu, zu, zu pojó v uhó.
Solnce žge, želodec kruli,
v gori žalostno volk tuli.

Beli jelen.

Na lov so lovci šli trije,
da belega jelena ulové.

Pod hrastom se odpočili so,
zasnuli in sanjali to in to.

Prvi:

Sem sanjal, da bila pri brestu sva dva,
tu skoči beli jelen — ura!

Drugi:

Ko jelen je skočil, sem streljal nanj
z dvocevko svojo brzo — dan, dan!

Tretji:

A jaz, ko v snu sem zapazil to,
veselo zapihal sem v rog — tro, tro!

Ko so govorili tako, izmed vej
priteče beli jelen — glej, glej!

In komaj so rekli še: Na nogé!
je jelen bil že Bog ve kje!

Ura! — Dan! dan! — Tro! tro!

Noč.

Rujna zora res je lepa,
ali dan je r dost prava;
mila je večerna zarja —
v noči treba, da vse spava.

Ali  e kedaj iz sna se
prebudi , s postelje skoči
in pogledaj skozi okno
divno sliko mirne n  i.

Le poglej preprogo pestro,
ki nas Bog   njo vse pokriva,
trudno truplo, duša čista,
da  e slajše sanje sniva.

Le naglej se te miline,
pa se divi vi nji m  i:
B gu zore in večera,
B gu dneva, B gu n  i.

Sočutje.

Daj no, ptički, mrvo kruha,
če jo imaš rada,
da v tej zimi ne pogine
od muke in glada.

Dete, veš kaj je trpljenje?
Tebi je neznano,
viž, ti imaš toplo sobo,
posteljco postlano.

Imaš jesti v izobilju,
imaš mleka, hleba,
nič ne veš, kaj je uboštvo
in kaj je potreba.

Ali ptičica sirota,
hej, to pa ni šala!
Glej, brez strehe in brez gnezda
v zimi je ostala.

Kako trepetá in tožno
v sobo pogleduje,
kakor da lepo te prosi,
krila privzdiguje.

Ko da pravi: daj, pomagaj,
in ozri se náme,
saj ne prosim mnogo kruha,
daj mi mrve same.

A ko pomlad se povrne,
brez snegá, oblaka,
pela bom ti za zahvalo
od jutra do mraka.

Takrat drevje bo zeleno
in zelena trta,
jaz bom trebila vse črve
iz tvojega vrta.

Črešnja, hruška bo rodila,
ko očistim veje.

Moj dobrotnik ne bo póznał
lakote in žeje.

Slušaj dete, kako prosi:

„Dajte, kar imate!“

„Daj ji, daj ji mrvo kruha,
dosti bo še záte.“

Črna pika.

Mala račka zlatopera
je živela kraj jezéra.
Našla si je lepo mesto,
kopala se v njem je često.
Žabic bilo je obilo,
za večerjo in kosilo.
Žaba, črvič, kača mala —
vse skoz grlo je pognala.
Šetajoča se med travo
dvigne proti nebu glavo:
glej, v oblaku, ne veliko
pa zapazi črno piko.
Pika ta pa nič ne miga.
Račka pravi: „Kaj me briga!
Glej jo žabo, aha, tu je!
Zgrabim jo, naj le vzdihuje.“
Reče, stori. Mokra, gladka
žabica takó je sladka.
Žre in žre, od tečne hrane
še za jutri ji ostane.

Zdaj se šeta in hodeča
si otresa mokra pleča,
in takó gazeča travo
zopet kvišku dvigne glavo.
Črna pika še sameva
na višini,
da je večja in v bližini,
se dozdeva.

„Naj le rase! Kaj mi mar je!“
pravi račka, se ne varje.

Pika rase in že pada,
orel je, ki iznenada
kakor blisk iz neba plane.
Račka gleda in obstane.

Orel pa — o račka glupa! —
že ji mehko perje ščupa.

Ž njo je na vrh stene sedel
in počasi jo pojedel.

*

*

*

Vidiš v žalostni usodi
račke nauk in opomin?
Če si že junaček, sin,
vedno še oprezen bodi.
Lahko je le pika past,
ki te pahne še v propast.

Malaj in Malon.

Na otoku nekem daljnem, daljnem,
sta živila dva pastirja mlada.

Enemu so pravili Malaj,
drug njegov pa se je zval Malon.

Lepo čredo ovc sta tam imela,
ki jo jima je nekdo ob smrti
z dobro željo v njuno last zapustil,
da bi skupaj bila gospodarja.

Ali to ni v srečo jima bilo,
to je še obádba pogubilo.

Iz početka je še šlo, seveda;
bratski čuvala sta svojo čredo.

Brzo pa so vneli se prepiri,
med Malajem in pa med Malonom.

Eden pravi: Tu je paša lepa.

Drugi pravi: Tamle je še lepša.

Eden hoče v desno, drugi v levo,
eden tja, a drugi zopet sem-le.

Eden se domú vrniti hoče,

drugi pravi: Meni se še noče.

Ne popušča ne Malaj, Malon ne,
obadva sta trmaste narave.
Zdaj že hočeta si vse deliti,
vse preštejeta in razdelita,
ena ovca jima preostane —
ena ovca, a dva zadrugarja!
To spet nove muke jima vstvarja.
Malon reče: „Dajva jo zaklati
in takó jo lažje razdeliva!“
Malaj noče, da se kolje — raje
naj še obadvema volno daje.

Nogavic je trebalo Malaju,
hotel je zato ostriči ovco.
A Malon se temu zoperstavi.
„Ni še,“ reče, „pravi čas za strižbo.“
In začel tako je spor iznova.
„Dobro, jaz ostrižem svojo stran le,
ti pa svojo, kadar čas bo pravi.“
„Ne! Ne!“ „Hočem “ Ko Malon odide,
Malaj vzame škarje in ovčico
in ostriže svojo polovico.

Ali skoro že vihar prihruje,
prav to ovco zgrabi in prevrne,
ovca pade preko strme stene
v globočino, v neko strašno brezno.
Drugo jutro se je našla žrtva,
ali jojme, bila je že mrtva.

Malon kara zdaj brata Malaja:
„Samo ti si kriv te naše škode!
Ker si jo ostrigel, je ozebla.“
Malaj zmerja: „Tvoja je le krivda,
da vihar nam ovco je zagrabil,
če bi bil še svojo stran ostrigel,
ne bi bil vihar imel opore.“
Kregata od jutra se do mraka,
ta dva brata — obadva enaka.

„Jaz ti tega nočem oprostiti!“ —
„Le ne misli, da ti jaz odpuščam!“
Obadva se vzdigneta k sodniku,
vsak si še branitelja naroči.
Ko zasliši ju sodnik, to pravi:
„Ta slučaj še ni nikjer v postavi!“

Pravda vsaka vedno je opasna,
ko prične, ne veš nič kje preneha.
Ali ta je dolgotrajna bila.
Zvedela sta, čému sta se sprla:
ovce vse obema je požrla.

Vsebina.

	Stran
Po počitnicah	7
Na ledu	8
Prvi sneg	9
Urežan prst	11
Račun brez krčmarja	12
Joža pase goske	14
Nezmernost	15
Anka - ciganka	16
Razgovor z mucko	17
Uganil je	18
Obečanje prazno radovanje	20
Jurček - gostač	22
Mali Joža	24
Zajčki v snegu	26
Materin cartanček	28
Tinček - pobalinček	31
V novem plaščku	34
Vrtača	36

	Stran
Korajžna mucka	38
Žalostni mišek	39
Maček gre k mišku v svate	41
Raca in račka	43
Obupani zajci	44
Volk in komarji	46
Beli jelen	48
Noč	50
Sočutje	51
Črna pika	54
Malaj in Malon	57

Komitet za
Zakonski
Materijal
Kada se
Ustavni
Zakon
Beli
Nas
Sud
Crna
Materijal

